

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 8
Augusti

Redaktör och ansv. utgivare
A. W. HELLSTRÖM.

1907
[11:te årg.]

Hos Jesus.

Vän, vill du trygg genom stormarnas brus
Styra din farkost mot himmelens ljus,
O, bjud då Fridfursten med dig ombord,
Han, vilkens mäktiga härskareord
Ljöd genom natten, och fångslad där låg
Den vredgade våg.

Vill du ha skydd i den farliga värld,
Ledning och stöd på din stormiga färd,
Fly då till Herden, som troget och ömt
Aldrig det villade fåret har glömt,
Kallar det hult med sin ljwliga röst
Och giver det tröst!

K.

”Jag har kämpat den goda kampen.”

2 Tim. 4: 7.

Det är vid livets slut, som aposteln avlägger detta både sanna och frimodiga vittnesbörd. Stående på gränsen mellan tiden och evigheten ser han nu åt två håll. Han ser tillbaka på den väg, han har gått, och ser sitt värv fullbordat; han ser framåt, där kronan väntar. Ett genomgående karaktärsdrag hos aposteln är, att det han är, det är han helt och avgjort. Så länge han ännu var främmande för Kristus, kämpade han med hela sin energi emot honom, vilket bland annat framgår av de ansatser han gjorde för att utrota Jesu bekännare från jorden, men, en gång vunnit för Herren Jesus, ställde han sig helt på hans sida. Det han förut hållit kärt, offrade han; det, som förut varit honom en dårskap, blev nu av så stort värde, att han kunde lämna allt i världen för att vinna det. Och efter ett liv i lydnad för Guds vilja och ett dagligt utgivande i hans tjänst, kan slutet ej bli mer än ett: lyckligt.

I denna världen är det en kamp på alla områden. Och i mer eller mindre grad äro vi alla hänvisade att taga del däri. De gamla som de unga. Ja, allt, som har liv, har att kämpa för livets tillvaro och bestånd. Hur har dock den människan fattat sin bestämmelse, som kämpar uteslutande för det världen har och ger? Den, som kämpar för att vinna världens snöda ting på ett sådant sätt, att han förlorar sin själ, är en däre. Och likväl är fallet det, att det stora flertalet av människosläktet oavlatligt kämpar för det, som är förlagt till denna sidan tidsgränsen. Man kämpar för att vinna lyckan, skild från Gud, och det är stundom, som vore man nära att få den, men lik ens egen skugga flyr den undan i samma takt, som man själv löper sin bana fram. Om det vore möjligt att få bort alla gamla föreställningar i religiösa ting, bort alla föråldrade meningar i borgerligt avseende, om det vore möjligt skapa fram ett nytt samhälle på det gamlas ruinhög — då, menar man, vore lyckan här. Och för den skull kämpas det med ord och pennor i oändlighet, och striden är ofta hetsig nog.

Fosterlandet, det land där vår vagga stått och vi framlevat vår lyckliga barndomstid, har av mången omfattats med allt större och större kärlek. Ja, man kan säga, att kärleken till fosterjorden vuxit, i samma mån som förstån-

det. Och varför skulle det icke vara så? Skulle vi icke älska det land, som, från vår sida sett, är det bästa på jorden? Att verka för dess välgång är ett ädelt arbete, och ingalunda skola vi underkänna dess värde.

Och likväl är det en kamp, som är ärofullare än all annan. Det är kampen, som har till ändamål att vidga Kristi rikes gränser. Och häri må vi alla taga del. Om var och en ville ställa sig under Jesu banér, skulle en hel del eljest olösliga spörsmål lösas av sig själva. Och vi skulle snart få ett rike med frid från strand till strand. Man skulle här mötas i kärlek och förståelse, räcka varandra handen till trofast vänskap, klasskampen skulle upphöra, och i stället för klagovisor över förment oväntvisa i världen skulle sången från fridfulla, lyckliga hjärtan tona mäktig och hänförande. Skall det bliva frid emellan över- och underordnade, mellan fäder och barn, sker detta endast under förutsättning, att alla parterna vilja mötas vid korset. Det är där friden finnes att få, det är där den är stiftad.

Till Kristi rikes seger i världen må vi alla, var på sin post, bidra. Var och en använde den gåva, Gud har givit! Må den goda kamp, Paulus kämpade, vara även vår. Och, om så blir, skola även vi, då vi komma till slutet av vårt liv, få se, vad aposteln såg: porten till Guds rikets stad står öppen.

J. Mellberg.

”Jag fattas något.”

Jag var sjuk och behövde fullkomlig vila. För att få sådan vistades jag en sommar på landet. Här var jag för det mesta alldeles ensam, åtminstone skild från forna vänner och bekanta. Under denna sommar fick jag lära känna, hur ljuvlig ensamheten kan vara, och förstå Guds godhet med att ibland skilja oss från världens buller och omsorger och i stället låta oss erfaras, hur härlig gemenskapen med honom är. Härför tackar jag Gud av hjärtat!

En dag kom en väninna och hälsade på mig. Vi slog oss ned på en soffa i trädgården och började prata. Hon såg mycket orolig och nervös ut och kastade sig hit och dit på soffan.

Vad finner du på om dagarna? frågade hon.

Jag läser och vilar mig. Här är så lugnt och stilla. Jag njuter mycket av min ensamhet. —

Tänk, att du gör det! Tror du på ett liv efter detta, Maria? —

Ja, det gör jag. —

Ett lyckligare sådant? —

Ja, säkert. —

Vad det måtte vara härligt att ha' en sådan tro, att vara säker om ett sådant. —

Ja, det är mera att äga, än du kan ana, och vet du, Elsa, jag kan ej tänka mig något i världen, mot vilket jag skulle vilja byta bort denna visshet. —

Nej, säger du det, Maria! Ja, men den som omöjligt kan tro så? —

Säg ej så, Elsa lilla, omöjligt är det endast för den, som av sig själv med sitt eget förstånd vill komma därtill. Nej, hjälp måste vi ha, och den hjälpen få vi också söka hos Gud, som allena kan giva den. Ty hela vårt andliga liv verkas av Gud, genom den Helige Andes påverkan. Därför skola vi dagligen bedja Gud giva oss sin helige Ande. Om vi så mottaga honom och rikta hela vår vilja på att få behålla honom, så börjar ett lyckligt liv för oss. —

Vad skall du göra till hösten, Maria?

Jag får sköta min hälsa ett år till, kan därför ej taga någon plats utan kommer troligtvis att vara i mitt hem. —

Så lugnt du säger detta. Jag skulle aldrig kunna lugna mig hemma ett helt år. Är nu så förfärligt orolig för att ej få någon bra plats, att jag ej skall få något att göra. —

Men, Elsa, varför oroar du dig för detta! Du har ju ditt hem, där är säkert något att göra. Försök att vara nöjd och stilla, där Gud sätter dig. Bed honom av hjärtat om hjälp, varje dag och lita på honom. Så skall du få se, att han styr allt till ditt bästa. Ack, Elsa, giv bara riktigt grundligt akt på dig själv, och du kan vara viss om, att där du är satt, och var du än blir satt i världen, så finns det tillräckligt för dig att göra. —

Ja, men inte kan jag vara hemma. Jag måste ju förtjäna och tänka på framtiden. Ack, det är för framtiden jag oroar mig mest. Ibland flera dagar å rad kan jag vara alldeles förtvivlad vid tanken på min framtid och ryser, då jag tänker på att kanske få leva 70 à 80 år.

Ja, till detta är du själv skuld. Elsa, hur kan du oroa dig för din framtid, som du ej vet, om du får? Är du säker på att leva i morgon, om en vecka eller om ett år? Varför oroar du dig för den kommande vintern, då du ej vet, om du då finns här på jorden? Bör du ej vara nöjd och glad för varje dag,

Gud giver dig, i stället för att sörja för den kommande? Den står ju i Guds hand. Tänk på det och gör vad du kan för att använda den dagen, du har, till Guds ära och människors bästa. Då blir du lugn och lycklig; då får du inte, såsom nu, någon tid att slösa bort med sådana tankar utan kommer att längta efter varje ledig stund för att kunna få vara ensam med Gud och Kristus. —

Ja, men ack, det är skillnad på människor. Det är ju ej svårt för dig, som har rika föräldrar. Du vet, du får vad du behöver en gång. Jag kan ej hoppas på det. —

Ja, kära du, penningar äro ju, som allt, en gåva av Gud; en gåva värd att tacka honom av hjärtat för, men också en, vartill vi behöva hans hjälp, om vi skola använda den till det rätta och goda. Det är sant, att en människa, som tror sig tryggad i ekonomisk avseende, går framtiden lättare till mötes, men ack, hur osäkert är ej allt jordiskt, sätta någon säker lit därtill kan man ej. Kära Elsa, vi få tacka och vara nöjda med vad vi få, vare sig det är mycket eller litet; Gud vet, varför han delar så ojämnt åt oss människor. —

O, Maria, om jag kunde, — du anar ej, hur förfärligt dystra stunder jag har. Är det aldrig så för dig? —

Jo, om inte precis dystra, så har jag ofta svåra stunder, vilka jag måste bedja Gud om hjälp att komma igenom. Men jag tror, det är skillnad på mina och dina. Är det ej vid tanken på, att du ej har så mycket jordiskt, som många andra, och hur du skall komma högre och högre upp här i världen, du blir dystert och svärmodig? —

Jo, du har rätt Maria. —

Jag har svåra stunder, då jag tänker på min dagliga synd och måste ödmjuka mig och bekänna den inför Gud. —

Men Maria, du gör ju ingenting orätt, eller vad gör du för ont? —

Ack, Elsa, vill du giva noga akt på varje minut i ditt liv, på alla dina ord, alla dina innersta tankar, alla dina handlingar. Pröva dem sant inför ditt samvete och se efter, om de alla äro rena och goda. Så skall du dagligen finna något, som du skulle vilja hava ogjort eller annorlunda och som du skulle vilja bli fri ifrån. Och du skall få inse, huru mycket gott du kunde göra, om du ville, men som du låter bli, därför att du icke vill offra dig själv för andra. Får du ögonen upp för detta, vill du nog försöka bliva bättre, och då får du snart känna och inse, att detta kan du ej bliva av dig själv, och inte med någon människas hjälp, utan du måste gå till Gud, ödmjuka dig

inför honom, bekänna allt och bedja honom om förlåtelse och hjälp. —

* * *

Jag känner, att jag fattas något! —

Elsa lilla, bed Gud om detta, just detta. Om du verkligen vill hava det, kan du vara viss om, att han även skall hjälpa dig att få det.

E—g.

På sjön.

O hur stormen ryter,
Hård och vred och kall!
Våg på våg sig bryter
Mot min båt i svall.

Natten hemsk sig lägrar
Över svartnad sjö,
Rodret tjänsten vägrar —
Måste jag väl dö?

Nyss jag såg en klippa —
Hotar den mig än?
Skall min farkost slippa
Törna emot den?

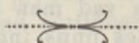
Spillror kring mig flyta:
Skepp ha gått i kvav.
Under havets yta
Bäddas mängen grav.

Skarpa blixtar lysa —
Knall och brak och dön!

*Själens nerver rysa;
Det är hemskt på sjön.*

*Gud till dig jag ropar
Ur de mörka djup:
Undan dödens hopar
För i hamn min slup!*

G. T—m.

Förtjänar vårt fosterland att vanvördas och övergivas av sina söner?

Av J. Norberg.

De böjelser, som leda människan bort från Guds vägar, bereda henne genom sina bittra följder mer ångest och kval, än de skatter äro värda, som hon genom avvikelser från Guds anordningar kan komma över. Och att det är en avvikelse från Guds anordning att utan nödtvång övergiva det land, man fått av Gud att besitta och bruka, det säger själva det sunda förnuftet. Detsamma säga ock våra medfödda naturliga känslor, där de icke genom synd och trots blivit förkvävda och dödade. Ty huru protestera de icke i normalt tillstånd mot varje skilsmässa från fädernesland, hem och anförvanter? Och ju mer ofördärvad, ren och ädelsinnad någon är, desto våldsammare erfares denna känslornas protest. Det är Guds lag, skriven utan bokstäver i det ädlaste av vår varelse, som uppenbarar sig på detta sätt, och är alls icke något genom synden inplantat hos oss. Det hör till vårt personliga väsende, sådant Gud skapat det. Det tillhör oss därför att giva akt på de varningssignaler, som ljuda oss till mötes även från detta håll och att icke rusa åstad såsom i blindo, utan att högre plikter bjuda eller tydliga tecken givas från Gud, att han vill anförtro oss uppgifter att lösa även utomlands.

Men huru många av dem, som lämna hem och fädernesland, tänka på den uppgift, de fått att fylla i världen eller på följdena av att svika en kallelse, som Gud anförtrott eller ämnar anförtro dem här bland sina egna? De flesta, som emigrera, skulle, om de ville tillstå sanningen, nödgas erkänna, att de drivits därtill af bevekelsegrunder, som haft mycket litet gemensamt med känslan av plikten och lydnaden för Gud. Och om

detta vore fallet endast med gudförgätande människor, så vore ju därom mindre att säga. Men hur är det i detta hänseende med dem, som frukta Gud?

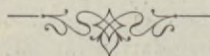
Vi leva i självvisshetens tidevarv, då var och en anser sig vara till endast för sin egen räkning. Men den som gör sig själv med sina egna nöjen och önskingar till medelpunkt för sitt livs strävan, han har kommit bort från Guds väg och har gjort sig urståndsatt att kunna leva ett liv, som tillfredsställer och lyckliggör, huru mycket han än får av jordiska skatter. Det är icke vad man har utan vad man är, som giver livet dess innehåll och värde. Och det finns ingenting stort och ädelt, som man icke kan bliva i Sverige lika väl och i flesta fall bättre än i främmande land. Därför finns heller ingen varaktig lycka, som icke kan uppnås där lika väl som annorstädes, därest man icke av plikten kallats till uppbrott därifrån. Fördenskull förtjänar vårt fädernesland alls icke att vanvördas och övergivas av någon, som vill leva ett ädelt och lyckligt liv utan alldeles tvärtom. Annorlunda kan det ställa sig för den, som vill leva vilt. Han kan möjligen hava grundade skäl att utvandra. Många sådana göra det ock, sedan de funnit de svenska förhållandena mindre lämpliga för sig och sina förehavanden. De höra ock till dem, som föra det vanvördigaste språk om Sverige och svenska förhållanden. Men för dem må den bönen gälla: *Fader, förlåt dem det, ty de veta icke vad de göra!*

Naturligtvis måste det få gälla som en obestriddig sanning, att andra land i vissa fall kunna hava sina företräden framför vårt. Det torde till och med själva Ryssland hava. Om så icke vore, skulle väl svenskar och tyskar icke såsom nu stanna kvar där i fortsättningen. Men en annan fråga är, hur det ställer sig, om man väger alla ömsesidiga fördelar och alla ömsesidiga nackdelar sammantagna gent emot varandra. Nog torde det väl vara obestriddigt, att t. ex. en arbetare, som fått en någorlunda god anställning i Amerika, det land, som väl utövar den största dragningskraften på den svenska ungdomen, kan lättare förtjäna sig en kostym kläder eller ett jämförelsevis trevligt möblemang där än här. Men vad giver honom Amerika, när han blir orkeslös eller i tider av arbetsbrist? I dylika fall torde det få medgivas, att Sverige har företräde framför Amerika. Ty nog är den fattiges lott hård i Sverige. Men han blir dock icke lämnad att förgås här, icke ens om han blivit, vad han är, genom fylla och last. Nog är ock vår officiella fattigvård bristfällig. Men nog är den ändå bättre än ingenting. Och huru mycket bättre är den icke nu mot för ett par årtionden sedan! Årligen arbetas ock på att förbättra den ännu mer. Och den dag torde icke vara så av-

lägsen, då den ersättes av ett helt och hållet nytt system, som även avskaffar de förödmjukande benämningarna »understödstågare» och »fattighjon». Men vad göres i Amerika i det hänseendet?

Om de, som i Amerika nu lyckats uppnå en bärgad ställning, hade velat arbeta på samma sätt här, som de fått göra där, velat underkasta sig de förnekelse och mödor samt iakttaga de omsorger och beräkningar här som där, tror någon, att de då skulle blivit fattighushjon eller kommit att stå i saknad av det nödortfuga? Men det är, som om åtskilliga av våra unga män ansåge, att vårt fädernesland förtjänar att vanvördas och övergivas, när de icke på förhand äga där vad de först efter flera års möda och arbete kunna förvärva sig i Amerika.

Att de obemedlades lott är svår i Sverge kan icke förnekas. Men det är förhållandet i alla länder, även i Amerika. Erkännas måste ock, att den arbetande klassens ställning har betydligt förbättrats här bara på de sista tjugu åren. Och den förbättras år för år. Men månne det är på samma sätt i Amerika? Månne inte den bästa tiden i genomsnitt för arbetarne nu hör till det förflutna där? Men kan ett land, där det allmänna välståndet växer år för år, förtjäna att vanvördas och övergivas?

Stora mäns mödrar.

Ofta avtäckas monument till stora mäns ära. Fosterlandet vill därigenom visa sin tacksamhet mot dem, för vad de uträttat, samt bevara deras minne åt eftervärlden.

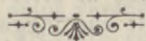
Men vem tänker på att ens lägga en krans på gravkullen över det stoft, som i livstiden varit den store mannens moder? Det var dock hon, som gav livet åt den ärade mannen och bar honom på sina armar, medan han ännu var ett litet hjälplöst barn. Det var hon, som sörjde för den första utvecklingen av hans livskraft och karaktär och som gav honom hans första ideal. Hennes omtanke och smekningar framkallade hans första glädje, hennes ord voro de första, som nådde honom och efter vilka han bildade sina egna. Hennes inflytande behärskade honom under de första åren av hans liv, de år, som oåterkalleligt till gagn eller till skada sätta sin prägel på den blivande mannen. Ja, kanske var det hon, som gav honom den första impulsen till att bliva den store man, han blev.

Men vad vet hopen om henne, upphovet till den store mannens dygder, när den ser upp till monumentet, som kanske behärskar stråkvägen i den stora staden. Ingen vet någonting om hennes liv, ingen känner ens hennes namn; det är glömt, alltså sedan hon frivilligt utbytte det mot sin mans. Den store mannens namn få barnen i skolan lära sig vörda för det mod, den kraft, det snille, som omstrålar det. Men vem tänker på det mod och den kraft, som höllo hans mor uppe under all strävan och all smärta, hon fick utstå för hans skull. Samhället belönar sina söner för deras stordåd, men vem tänker på att belöna kvinnan, som skänker samhället stora söner?

Vi hava nyligen firat minnet av en bland vårt lands störste söner, Carl von Linné. Vem har icke hört talas om blomsterkonungen och hans stora förtjänster, men vem vet något om hans mor? Nej namnen på de store männens mödrar, som genomvakat mången sömnlös natt för att rädda åt världen de store männens liv, dem har ingen lagt på minnet. Så länge det finns liv, och så länge människorna sträva att lösa livets många problem, äro mödrarna världens dyrbaraste egendom, de, som ständigt skapa nya krafter för problemens lösande.

Goda mödrar tillföra samhällskroppen ständigt friskt blod, ja, de arbeta på samhällets uppbyggande. Goda mödrar bilda goda hem, även om mannen ej är god, och goda hem äro samhällets grundvalar. Heder därför åt alla goda mödrar! Och skänk även du, unge vän, all den heder, du kan, åt din mor. Du har mycket att tacka henne för, och du kan aldrig rätt uppskatta, vad hon varit för dig — kanske då hon är borta. Men då skall hon icke kunna glädja sig åt den heder, hennes son eller dotter skänker hennes stoft. Låt henne därför få njuta den glädjen, medan hon lever.

K. L.

Ännu en ljusglimt från Helsingland.

Här och där i vårt land torde vara känt, att Helsingland ådragit sig ett vanrykte, vilket i sig själv, därest det i alla stycken vore väl grundat, är allt annat än hedrande. Att det i själva verket icke alldeles förhåller sig så, som ryktet förmåler, torde dock för mången vara klart. Den, som under kortare eller längre tid besökt våra sköna dalar och bygder och mer eller mindre gjort sig bekant där, har säkerligen funnit, att här bor ett uppriktigt, kraftigt och humant folk, fastän åtskilliga individer, mest inflyttade, förnedrat sig och dra-

Norrbo kristna ungdomsförening.

git vanära över våra bygder. Sådana människor finnas för övrigt över allt, där synden får regera, och att mycken synd råder även här, det är sant, men på många trakter i helsingebygd bedrives numera och sedan flera år tillbaka en livlig missionsverksamhet, och där Herren har gått fram hava underbara ting skett, det är också sant. Detta bevisas av de blomstrande församlingar, och livskraftiga ungdomsföreningar, som här och där avteckna sig som ljusglimtar emot syndens natt och mörker.

Ungdomsvännen har för sina läsare presenterat åtskilliga sådana föreningar från våra bygder. Även vi önskade till våra vänner landet runt bringa en hälsning ifrån och göra känd en ung på Herren troende och för honom kämpande skara från Norrbo socken i Helsingland.

Norrbo är en liten socken och på kartan lätt igenfunnen. Den bebyggda delen med omkring 1000 invånare utgöres av den halvö, som omslutes av Helsinglands största insjöar: Dellensjöarna. Den harsålunda ett trevligt läge med ett friskt och sunt klimat.

I den del av socknen, som är längst avlägsen från kyrkan, bedrives en ganska livlig missionsverksamhet, vilken räknar sina anor från 1870-talet, då väckelsevindar gingo fram över nejden, vilka fingo ny fart under åren 1887—88. Där verkar för närvarande en församling på omkring 90 medlemmar, vilken sedan julen 1900 haft egen predikant, J. A. Selin, samt den ungdomsförening, som finnes presenterad i denna tidning och om vilkens verksamhet jag blivit ombedd att meddela några korta drag. Mätte det få tjäna andra unga vänner till uppmuntran och välsignelse!

Föreningen bildades den 20 mars 1891 och har således fyllt 16 år. Vid bildandet ingingo 23 medlemmar i föreningen. För närvarande utgör medlemsantalet 43. Oaktat icke någon väckelse gått fram över trakten sedan början av 1890-talet har dock föreningen gått om än sakta dock ständigt framåt. Medlemsantalet har ökats, beroende till en del därpå, att många unga hava genom söndagsskolans verksamhet fostrats för Herren. På våren 1904 kom dock Herren med en Andens vind, och många, i synnerhet ynglingar, blevo frälsta.

Ett större ungdomsmöte hålles varje sommar. Dessa hava stor tillslutning.

En kväll i veckan, förutom högsommaren, hållas symöten. Enskilda ungdomsmöten hållas, så ofta tillfälle gives, och samtalas då vanligtvis över någon fråga eller över något Guds ord, och äro dessa möten ofta dyrbara. Någon medlem är utsedd att öppna mötet med något Guds ord och bön, en annan att avsluta. De avgående utse nya till nästa möte, varvid alla komma i tillfälle att deltaga. Mötena ledas vanligtvis av ordföranden, som sedan år 1902 är handelsbiträdet P. A. Höglund. Många av de unga verka i söndagsskolan och äro

medlemmar av församlingen. För närvarande har föreningen en medlem ute som evangelist, och en syster i missionsskolan att utbildas till missionär för Kongo.

Föreningens mål och syfte är att verka för hednamissionen, de ungas frälsning och bevarande i tron samt för understödjande av församlingens verksamhet på platsen, varjämte den de senast gångna 4 åren underhållit en evangelist omkring en månads tid under julen och böneveckan att verka på platsen.

En fridens hälsning till alla unga vänner landet runt. Nåd och frid föröke sig hos alla. Låtom oss verka Herrans verk! Tiden är kort över allt detta.

H.

Personlig skönhet.

Av teol. dr J. R. Miller.

Önskan att vara skön är naturlig och rätt. Helighet är skönhet. Sådan människans kropp först utgick ur Skaparens hand, var den fullkomlig i behag. Den var ett förkroppsligande av allt, som är ädelt, behagligt vinnande, tilldragande och förtjusande. Vi kunna ej tro något annat, än att Gud danade en fullkomlig kropp såsom tempel och boning åt den fullkomliga själa, som var hans egen avbild.

Synden har fördärvat den mänskliga gestaltens behag. Ingen människa äger en fullkomlig fysisk skönhet. Endast här och där finnas några spridda fragment av den — hos den ene ett drag, hos den andre ett annat — som giva en antydning om, hurudant originalet var. Konstnärer hava försökt att framställa den första fullkomliga skönheten, genom att från många gestalter samla dessa behagens fragment och förena dem i en enda bild, som de sedan sagt vara idealet för mänsklig skönhet.

Huru långt konsten lyckats att nå detta mål, veta vi ej. Men det veta vi, att det kristliga livet är en utveckling till fullkomlig skönhet. Kristus kom för att återställa den fördärvade naturens ursprungliga behag. Detta är sant icke blott med avseende på det andliga livet, utan ock med avseende på människans kropp. Vi, som tillhöra Kristus, skola i den tillkommande världen bära hans obefläckade bild. Skriften säger tydligt och bestämt, att Herren Jesus skall förvandla vår förnedrings

kropp, så att den varder lik hans egen förhäriligade kropp. Detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga odödlighet. Vi skola i graven kvarlämna alla brister och ofullkomligheter. Hos den nya kroppen skall icke finnas några vanskapligheter. Den skall ej lida av synd eller sjukdom. Alla syndens verk skola omintetgöras av återlösningen, därför skall även kroppen återställas till sin ursprungliga fullkomlighet.

Alltså se vi, att det kristliga livets fulländning har fullkomlig skönhet till mål, samt att önskan att bliva skön till gestalt och anletsdrag är både passande och helig, därest den icke härflyter från en syndig bevekelsegrund.

Vad innebär då den sanna personliga skönheten?

Besvarad från kristlig synpunkt, veta vi, att den icke består i kroppsliga behag, såsom i väl avpassade proportioner, en ståtlig figur och ett skönt ansikte, utan i livet, i godheten hos den själ, som blickar ut genom våra ögon.

Det är en känd och allmänt antagen sanning, att själen förlämnar kroppen dess form och att livet skriver sin historia i människans anletsdrag. En god karaktär förklarar dess ägares anlete. Då vi betrakta ett sådant, läsa vi i detsamma förfining, renhet, frid och kärlek. På liknande sätt talar en ond karaktär om själviskhet, list, sinnlighet, bedrägeri, clakhet, råhet och ofrid. All andlig bildning har skönhet till mål, och i samma mån som hjärtat fylles med den helige Andes nådegåvor, giva dessa sig tillkänna i anletsdragens omgestaltning och försköning.

Det är ytterst viktigt att vi iakttaga vår naturs fysiska lagar. Dessa äro obevekliga och medgiva inga eftergifter. Om vi överträda dem, erhålla vi ingen förlåtelse därför. En stor del av det elände och den uselhet, som finnes i världen, härrör från ringaktning mot naturens bud. Människornas lycka och välbefinnande — mäns såväl som kvinnors — skulle förvisso bliva oändligt mycket större, om alla kunde bringas därhän, att de noggrannt och för beständigt efterkommo det fysiska livets enklaste lagar.

Men ännu viktigare och nödvändigare är det, att iakttaga de moraliska och andliga bud, som givits oss. Själen sätter själv prägeln på sin boning. Det finns ingen skönhet i idiotens ansikte. Själviskheten utplånar de mjuka och milda dragen och lämnar ansiktet vissnat och kallt. Lågheten berövar ansiktet dess majestät och ögonen dess himmelska glans. Girigheten försternar anletsdragen, och vreden avtecknar sig i ens blick. En oren själ berövar oskuldens blomma dess färg och

hänger sina skvallermärken över ansiktet. Det är fåfängt att hoppas kunna var skön, när hjärtat regeras av låga böjelser och fördärvade begär. En själ, berövad sin krona, kan icke länge i sitt palats bevara den härlighet och glans, den ägde under sin konungamakts dagar.

Liksom det onda avspeglar sig i en människas anlete, så gör även det goda. Vålvilja bekransa ansiktet med mildhet. Heliga tankar förlåna det ett förfinat utseende. Höga syften, ädla beslut, upphöjda strävanden kläda både gestalt och anletsdrag i värdighet och kraft. Uppriktighet och sanningskärlek förklara t. o. m. det vardagligaste utseende. Liksom människors smak och förfining visa sig i det sätt, på vilket de pryda sina hem, så visar sig också alltid själens godhet och moraliska skönhet i ens blick, sätt och framträdande.

Härav följer, att ingen kan så försköna en människa som den helige Ande, boende i ett ödmjukt hjärta. Ofta kunna de vardagligaste anletsdrag stråla med en nästan överjordisk skönhet, när de genomträngas av den inneboende kärlekens ömhet och värme. De vackraste människor i världen äro de, som äro välgörande, vilkas hjärtan äro fulla av deltagande och vänlighet och som vigt sina liv i det godas tjänst och för mänsklighetens väl. Kärlek är lagens fullbordan — icke självisk kärlek, utan den kärlek, som i självförsakelse, deltagande och vänlighet oavbrutet tänker på att offra sig för andra. »Änglarna äro sköna, emedan de äro goda, och Gud är skön, emedan han är kärlek.» Män och kvinnor bliva älskliga även till sin yttre människa i samma mån, som de varda fyllda av Guds kärlek. Genom konst och vård kunna vi bevara vårt ansikte, huden mjuk och fin; men om vi bära på ett själviskt hjärta, låga böjelser, obetvingade begär, skola dessa göra oss olyckliga och helt och hållet fördärva vårt utseende.

Det finns en del, som aldrig kunna hoppas att till gestalt eller ansikte bliva vackra i denna värld. Deras utseende är i något avseende förstört. De ha blivit vanställda av någon sjukdom eller olyckshändelse. Eller få de kanske bära på följderna av förfädrens missgärningar, dömda till att alla sina dagar bo i en missbildad kropp. Men även åt sådana har Kristus berett möjlighet till den utomordentligaste skönhet. På odödlighetens stränder skola dessa missbildade vara sköna kvinnor och majestätiska män. I det nya hemmet därovan skall det ärriga ansiktet stråla i obefläckad skönhet. Där skall den skrynkliga ålderdomen återfå barndomens friskhet. Kristus är mäktig att taga det sämsta fragment av mänskligheten och göra det alltigenom härligt och gudomligt. Såsom sommaren rycker det nakna

trädet ur vinterns våld, betäcker det med grönt och genomdränker det med vällukt, så kan ock Herren Jesus taga den mest missbildade, nakna och eländigaste karaktär och kläda den i kärlek och himmelsk skönhet.

Övers. av C. L—m.

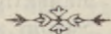
Epigram.

Rör dig med ting, du kan förstå,
 Och ej med dunkla hypoteser.
 Styr ej i ett oändligt blå
 Och spekulera aldrig på
 Förnuftets icke tydda teser.

Rör dig med ting av nyttig art
 Och det, som verklig vinst dig giver.
 Slå icke ned de gröna kart
 Och gör ej något blott och bart,
 Därför att stundens nyck dig driver.

Rör dig med ting, som ära Gud
 Och livet kraft och färg förläna.
 Sätt ej som mål din heders bud,
 Men som en frukt av kärlek bjud
 Dig själv att villigt tjäna.

Oskar H.

En driftig negerkvinna.

Ofta framställas både i tal och skrift negerfolken såsom varande mycket lata och oföretagsamma. Denna slöhet och likgiltighet beror i hög grad på de klimatiska förhållanden, under vilka de leva. I tropikerna blir också en europé slö och däsigg på grund av den tryckande värmen. Då man säger, att negererna äro oföretagsamma, får man dock ej tro, att alla utan undantag äro det, ty det gives en del undantag från denna regel. I Amerika hava många av den svarta rasen svingat sig upp till ära och anseende, t. ex. Fredrik Douglas, den svarta rasens okrönte konung, och professor Theodor Brooker Washington. Även i Afrika kan man till sin stora förvåning få se, huru män och kvinnor besitta en ovanlig energi och företagsamhet.

För omkring femtio år sedan föddes vid Mukimbungu en flicka, som fick namnet Nzan. Hennes mor, en mycket duktig kvinna, har varit gift sju gånger. Den unga Nzan växte upp till en mycket duktig och hurtig flicka, vilken väckte allas förvåning på grund av sitt förstånd och duglighet. Vid omkring sjuåttio års ålder ingick hon i äktenskap. I detta äktenskap föddes sex barn, vilka voro hennes stolthet och glädje.

Ifrån sin man, som var henne otrogen, skildes hon, men barnen behöll hon själv. Hennes glädje över dem blev dock icke lång, ty liemannen skördade det ena efter det andra. Under ett år måste hon mylla ned tre av dem. Ack, huru stor var ej hennes sorg! Vilken stor förlust hade hon ej lidit! Hon brände alla sina jordnötter och pärlor, ett tecken till djup sorg.

Innan dessa hårda slag drabbade henne, hade hon blivit en kristen, men då sorgen likt en störtflod kom över henne, klagade hon och sade: »Det är ej lönt att hålla fast vid Herren, då han låter sådana hårda slag drabba mig». Hennes mor, vilken nu också var en kristen, tröstade henne på alla sätt, fastän hon själv sörjde över sina barnbarns bortgång. Hon sade: »Huru det än kommer att gå, är det bäst att hålla fast vid Herren.»

Men ännu voro ej alla sorgedagar slut för Nzan, ty snart skulle det sista av hennes barn, en ung hurtig gosse, ryckas bort. Han dog i vattkopporna. Nu hängde sorgen som tunga tjocka dimmor över hennes själ. Allt på jorden var mörkt. Vad hade hon nu att leva för, då hennes älskling vilken var hennes allt på jorden, var gången till skuggornas land.

På begravningsdagen kastade hon sina kalabasser och en del tyg i den öppnade graven, vilken skulle gömma stoftet av hennes älskling. Gossen svepte hon i hans finaste kläder, och en mungiga, som han fått på en söndagsskolfest vid stationen, lade hon på hans bröst.

Efter några år gifte hon sig för andra gången med en mycket duktig man, Makosi. Folket sade, att äktenskapet aldrig skulle bli lyckligt, emedan tvänne förståndiga och duktiga kommo tillsammans. Deras ord gingo snart i fullbordan. Makosi, en mycket driftig karl, byggde sig tvänne tegelhus. I det ena skulle hans hustru bo, men hon hade ingen lust att lämna sitt gräshus. Till sist lyckades han dock övertala henne att flytta in i det nya huset, men husfriden fick aldrig komma in, ty den hölls på avstånd. Om den någon gång var nära att komma in, blev den utdriven genom oenighet och strid. En dag, då stridens vågor gingo högre än vanligt, kastade han ut henne genom fönstret. I fallet rispade hon sig på ena armen. Nu var tålmodet slut. Hon hade fått nog av att bo i tegelhuset, och hon sökte skilsmässa från honom. För den skull gick hon till Luosi, en statens station, för att utverka skilsmässa, vilket också lyckades. Hennes man blev nu satt i fängelse för sitt brutala handlingssätt mot henne. Hon tyckte, att hon nu gjort sin sak bra, då hon kunnat få sin man inom lås och bom, och därför tog hon sig ett nytt namn, Matudisa = sätta i fängelse. Allt vad hon fått av honom, lämnade hon tillbaka, och ett apelsinträd, som han planterat i hennes by, högg hon ned.

Sedan byggde hon sig två fina gräshus, och i det ena murade hon själv en spis. Hon är en duktig och skicklig murare, som ofta anlitas av byfolket. Det ena huset använder hon till kök och förvaringsrum av jordnötter, med vilka hon handlar. Det andra huset består av två rum. Det ena användes till sovrums och det andra till magasin, där hon förvarar en hel del handelsvaror.

I torrtiden går hon själv den omkring 15 svenska mil långa vägen till Matadi för att göra sina uppköp. Hon har då en stor skara av bärare med sig, som forsla hem hennes varor, bestående av krut, salt, tyg, mattor, knivar, speglar, fotografiramar och emaljerade kokkärl. Hon är en ganska skicklig varukännare, och det är omöjligt för köpmännen att lura henne.

Med folket i byarna omkring Mukibungu och på marknadsplatserna bedriver hon en ganska stor byteshandel, genom vilken hon har samlat sig en stor förmögenhet efter kongofolkets förhållande.

Att hon är klippt och skuren till affärsman, kan man se därav, att hon under den tid, då jordnötterna äro billiga, köper så mycket hon kan få, men säljer dem, då de bliva dyra.

Hennes vetgirighet är också stor. Under en följd av år har hon besökt kvinnskolan, där hon utmärkt sig för flit och gott förstånd. På hennes yrkande fingo också kvinnorna börja läsa om människokroppens byggnad. Anledningen till detta yrkande var, att hon en gång varit med på en examen i gosskolan, och då hon hörde, huru väl gossarna kände till alla ben i människokroppen, blev hon alldeles förvånad över deras lärdom. Men hon ville ej vara sämre än de, och därför skulle även hon lära sig. På en av lektionstimmarna, då hon såg, huru sinnrikt människokroppens ben voro sammansatta, slog hon ihop sina händer och sade: »Tänk huru väl allt är sammansatt, ja, alldeles som en symaskin!»

Under de senaste åren har hon varit en god församlingsmedlem, som med nit och trohet verkat Herrens verk ibland sina landsmän.

A. Walder.

Molm och dimma.

Det är molnet, som skymmer för himmelen blå.

Det är dimman, som gör, att jag solen ej ser.

Men där ovan finns blånande rymder ändå;

Över dimmornas massor än solen ser ner.

Det är mörkret, som drager sin svarta ridå

För mitt öga, att ljuset det icke kan nå.

Har än sorgmolnets skur fallit tung över mig,

Varje tår blir en pärla i kronan en gång.

Och om dimmorna lägga sig tätt på min stig,

Jag ej ser, hur alltmer den blir törnig och trång,

När ej strimma av dagning i natten jag ser,

Skåda löftenas stjärnor allt klarare ner.

Betty.

REDOVISNING

av insända medel till Ungdomens hedna- och lappmission.

Vinslöfs kr. ungdomsf. gm David Johansson 42 kr. Gm Ungdomsvännens red. A. V. Hellström fr. Wexbo ungdomsförening 20 kr., fr. Orresta ufg 20 kr., fr. Hillerstorps kr. ufg 13:50 fr. Hemse kr. ufg 15 kr., fr. Rejmyre kr. ufg 5 kr., fr. Vesslands ufg 100 kr., fr. Ö. Tierps ufg »Hoppet» 20 kr., fr. Ledsjö ufg 15 kr., av Hulda 1 kr., av Maria Jette, Sunderland, England, 1:33, D. A. ett tackoffer till Herren 10 kr., av onämnd, Landskrona, 200 kr., av onämnd dito 100 kr., s:a 520:83. Lohärads mfg gm J. Lundh fr. söndagsskolb. 6 kr., Nederkalix kr. ufg gm Hanna Wikberg till underhåll av ett barn i Kina 50 kr., Risings ufg gm Axel Neiman, Finspång, 63:16, av K. H. Sidenberg, Fogelsta, 5 kr., Gartorps friförs. gm Carl Olsson 40 kr., Fly ufg gm E. M. Andersson 100: kr., av Maria Gustafsson, Bengtsfors, 5 kr., Bengtsfors ufg gm C. A. Johansson till underhåll åt en kongogosse 50 kr., Vapelnäs kr. ufg gm H. Johansson 4:17, Lars Nilsson, Raus, 50 kr. Kristna ufg Hoppet, Ble, gm Henning Karlsson 20 kr., Stalbo jungfruf. gm J. E. Johansson 30 kr., Haparanda kr. ufg gm Clara Andersson 25 kr., Vestra Brunsborgs ufg 130 kr., och Ö. Brunsborgs ufg 40 kr., s:a 170 kr. gm J. Forslund. Pilsboda kr. ufg »Syskonringen» gm K. R. 20 kr. Gm Ungdomsvännens red. fr. By S:a ufg 50 kr., fr. Kärtareds kr. ufg 30 kr., fr. Eriksbo kr. ufg gm A. P. Johansson 20 kr., fr. Delsbo kr. ufg Enighet 20 kr., fr. onämnd 5 kr., av fröken E. Persson, Trelleborg, ett löfte till Herren 50 kr., fr. Skeppsås ufg 30 kr., s:a 205 kr. Frötuna kr. ufg gm C. L. Vesterlund 40 kr., Vedevågs kr. missionskrets ufg för Kongo gm P. B. Salomonsson 25 kr., Frösunda ufg gm C. G. Larsson 30 kr., Bankekinds ufg gm Hanna Andersson för Lappland 25 kr., Laggaretorps-Stenkulla ufg gm J. A. Körberg 17 kr., av E. K. Wamlingsbo, 10 kr. Tvings och Hjortsberga kristliga ungdomsf. 15 kr. gm Emma Andersson, Tring. Djura ungdomsf. gm Nygårds, M. Mattson, Fors, Djura sparbössem. 23:45. Salems ungdomsf. gm Sgn Dablin 58:17, Syfören. å Ödegårdet, gm J. A. Mattson, Vårgårda till hednamissionen 50 kr., till lappmissionen 50 kr. Borås kristl. ungdomsf. gm And. G. Berg 41:42. Ungdomsf. F. H. gm C. J. Gustafsson, Flenstad, Gullspång till underh. av nn kongogosse 50 kr. Sorunda miss.-fören:s ungdomsf. gm Sigrid Andersson för underh. av en gossu i Kongo 50 kr. Wæmblingbo ungdomsf. till underh. för kongogossen Babetude 25 kr. Fellingsbro ungdomsf. gm Alfr. Hall, Fellingsbro, 26:42.

Dessutom har till Ungdomsvännens red. ingått under juni månad följande belopp:

till grundplåten för en ungdomens sjömansmissionär fr. onämnd i Kungsör 30 kr.; fr. »Eva» gm A. Blomkvist, Västerbo, Ockelbo, 5 kr.; fr. ungdomsf. Zion i Arvika genom byggm. Nils Karlsson 25:1 kr.; fr. Härsnäs ungdomsf. gm Hanna Karlsson 10 kr.; fr. onämnd med Kyrk-Stoby postst. 25 kr.; fr. »Emma» 10 kr.; fr. »Hilda» 10 kr.

